

Dobré dopoledne ☺

Dnes máme první adventní neděli. Začíná nám sváteční čas. Jeden by řekl – začíná čas, kdy budeme moci zpomalit a řádně si vychutnat požehnání, kterým nás Bůh obdařil v Ježíši Kristu. A přesto je nám asi jasné, že činnosti jako *zpomalení* či *rozjímání* mají jednoho úhlavního nepřítele, kterým je současná hektická a konzumní kultura. Nenechme se tím ale odradit. Bojujme o hlubší setkání s Bohem.

Mou nadějí je, že dnešní slovo by nás v tom mohlo povzbudit a nadchnout pro setkání s Bohem v adventní čas. Sváteční čas totiž může lehce skončit hektickým vyčerpáním. Je tu ale naděje, že se stejně tak dobře může stát časem požehnání. A to navzdory tomu, že mnoho našich povinností nezmizí a stres bude stále stejný. Rozdíl dělá to, zda v tom zůstaneme sami nebo se podíváme do tváře Toho, kdo nás může zahrnout pokojem.

A tak budeme dnes mluvit o Božím požehnání. A ne o ledajakém požehnání, ale o jednom z nejznámějších a nejúčinnějších požehnání v celé Bibli.

Když jsem přemýšlel, jak nám nejlépe přiblížit význam slova požehnání, tak mi na mysl přišla slavnostní přání. Patrně každý z nás někdy někomu přál něco dobrého k narozeninám či ke svatbě. A co si většinou přejeme? Hodně štěstí, zdraví, lásky, peněz, úspěchů? Kdybych to měl nějak souhrnně pojmenovat, tak si troufnu říci, že si přejeme to nejlepší, co známe. Aby byl druhý šťastný, zdravý...to, co i pro nás má největší hodnotu, to přejeme druhým.

V tom se přání shoduje s požehnáním – požehnání má přinést žehnanému dobro. Ale jsou tu dva zásadní rozdíly, které v důsledku znamenají, že požehnání je mnohem, ale mnohem víc než přání. Jde totiž o to, kdo žehná a čím žehná? Pojdme se na to požehnání společně podívat. Přečteme si ho i s okolním textem, abychom lépe viděli jeho význam. 4. Moj. 6,22-27:

Hospodin dále promluvil k Mojžíšovi: "Mluv k Áronovi a jeho synům:

Budete žehnat synům Izraele těmito slovy:

»At' Hospodin ti žehná a chrání tě,

at' Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a je ti milostiv,

at' Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem.«

Tak vloží mé jméno na Izraelce a já jim požehnám."

I) Kdo žehná?

Na první pohled vidíme, že tím, kdo má udílet toto požehnání je Áron a jeho synové. Áron byl Mojžíšův bratr, společně vyvedli Izrael z egyptského otroctví a Bůh jej dědičně ustanovil za izraelského velekněze. A zde ho Bůh pověřuje, aby Izraeli žehnal slovy, které jsme právě četli. Už jen z pozice Áronova úřadu je zřejmé, že požehnání, které dával nejvyšší kněz, bylo jedinečné. O stovky let později, v Ježíšově době, bylo toto požehnání dokonce tak unikátní, že jím směl žehnat pouze kněz a to pouze v jeruzalémském chrámě. A jen při této příležitosti směl vyslovit Boží jméno Jahve, které se jinak z velké úcty nahrazovalo slovem Adonáj – což znamená Pán, a my je jej překládáme jako Hospodin. Proč to říkám? Protože díky tomu můžeme lépe uchopit, jak jedinečný je tento text. A jak svatá byla chvíle, když jej kněz vyslovoval a posluchači směli zaslechnout Boží svaté jméno a obdržet Boží požehnání.

A Boží jméno je pro nás nesmírně důležité, protože v našem textu se objevuje celkem čtyřikrát. S tím v myslí, bych nám znovu položil otázku, kdo je tím, kdo žehná? Protože ve skutečnosti odpověď nezná Áron, on je pouze prostředník slov skutečného dárce požehnání, jak čteme:

At' Hospodin ti žehná, **at' Hospodin** rozjasní nad tebou svou tvář, **at' Hospodin** obrátí k tobě svou tvář... a v posledním verši Bůh říká: Tak vloží mé jméno na Izraele a **já** jim požehnám.

Bůh je dárce a garantem, jistotou naplnění, tohoto požehnání. On, Stvořitel světa.

A v tom je první a nekonečně velký rozdíl mezi přáním a tímto požehnáním. Protože když my přejeme druhým, tak ačkoliv je to přání z lásky a s touhou přát dobré, tak jde pouze o slova. My nezařídíme, aby byl druhý zdravý, my nedokážeme pomoci k úspěchu či darovat štěstí, můžeme přát, ale často ne dát. Kdežto Boží požehnání přichází od Boha v jeho moudrosti a moci, a tato moc je skutečná jako Bůh sám. A přestože může mít jiné načasování či podobu než by si naše rychlá duše přála, tak platí, že když Bůh žehná, tak se děje.

A myslím, že v tuhle chvíli tedy stojí za velkou pozornost, čím Bůh žehná? A abych to správně uvedl, tak se ještě vraťme k našemu přání k narozeninám. Jak jsme si řekli, když my jako lidé někomu přejeme, tak pravidelně přejeme to, co má v našich očích nejvyšší hodnotu. Aby byl druhý šťastný, zdravý, měl lásku, úspěch či peníze. To nejlepší na co dokážeme přijít. My lidé. Dá se to dokonce říci i naopak: to, co přejeme, může prozrazovat, co patří mezi věci, kterých si ceníme nejvíc. My lidé..tady bych poprosil, abychom se na vteřinu zastavili a zkusili se každý zamyslet ve světle toho, co jsme si teď řekli – čeho si ceníme nejvíc? Co přejeme druhým i sobě?

Často to budou nádherné věci. A to jsme pouze lidé. A tak se nabízí otázka, co bude mít největší hodnotu v očích toho, kdo stvořil vše co je? Co bude tím nejcennějším podle Boha, jehož moudrost je nekonečná? Co bude přát on? Čím bude on žehnat?

Důvod proč to říkám je ten, že požehnání, o kterém tu celou dobu mluvíme, není pouze kněžským požehnáním, ale jak čteme ve 23. verši: budete žehnat synům Izraele těmito slovy. Těmito slovy: Toto požehnání je čisté Boží slovo. Každé slovo v něm je slovem, živého Boha, který mluvil osobně s Mojžíšem. To znamená, že vše, co toto požehnání obsahuje je podle Boží vůle a podle Božího srdce! Dopřejme si, aby nás to mohlo zasáhnout. Vše, co toto požehnání obsahuje je podle Boží vůle a podle Božího srdce! Toto jsou věci, kterými Bůh žehná svému lidu, protože v Božích očích jde o to nejpodstatnější, čím nám náš Stvořitel může požehnat. Pojd'me si to přečíst:

II) Čím žehná

*„At' Hospodin ti žehná a chrání tě,
at' Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a je ti milostiv,
at' Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem.“*

1) „*At' Hospodin ti žehná a chrání tě*“

Je prvním krokem do tohoto požehnání. A už zde se vymyká myšlení oné doby a dost možná i myšlení naší doby. V chápání tehdejších lidí mělo požehnání především materiální podobu. A ano, i zde slova *At' Hospodin ti žehná*, znamenají tělesný, fyzický blahobyt. Dostatek potravy, majetku či bohatství. Ale vzápětí to doplní slova *...a chrání tě*. A to už nezní tak blahobytně a bezpečně. Chrání před čím? Před těžkostmi? Nebezpečím na cestách? To by totiž naznačovalo, že Bůh nás povede i do nepříjemných a těžkých situací, protože budeme potřebovat jeho ochranu. A skutečně tomu tak je.

A jde o situace nejen fyzické, ale i duchovní. Boží ochranu potřebujeme možná právě nejčastěji v boji s pokušením, když bez Boží pomoci hrozí těžká porážka od zlého. A jak čteme, tak Bůh nás zve, abychom u něj měli svoje útočiště. Otázka pak je zda se my obracíme k němu o pomoc nebo bojujeme sami? To je první krok do Božího požehnání a nyní druhý:

2) *at' Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a je ti milostiv.*

To čeho si můžeme už zde všimnout, je kam Bůh svým požehnáním směřuje. Na začátku je zmíněno materiální požehnání. To není tak překvapivé. Ale vzápětí Bůh mluví o ochraně, která evokuje potřebu důvěřovat Bohu v těžkostech. Už od prvních slov nás totiž Bůh vede blíže k sobě.

A nyní čteme o Boží tváři, která nad námi září a milosti, kterou nám Bůh dává. A opět nás Bůh vede blíž k sobě. Můj syn má nyní něco přes rok a jak jsme zjistili, ono je potřeba ho i vychovávat. Byl to těžký šok, že tak brzy. A tak když nějak zlobí, tak je potřeba mu říci ne. Ale jak mi manželka vysvětlila, to nestačí. Je potřeba se i zamračit, aby to dobře pochopil. A když to pochopí a přestane zlobit, tak se na něj zase usměji, aby věděl, že je vše v pořádku. Rozjasním nad ním svou tvář.

Asi je nám jasné, že s Bohem to tak snadné není. Ale nyní je zřejmé, že když si Bůh přeje, aby nad námi zářila jeho tvář, tak to má být znamením jeho přízně a vztahu s námi. Že je vše v pořádku. A tady přichází k řeči Boží milost. Bez Božího odpuštění by totiž nikdo z lidí nemohl ani snít o možnosti spatřit Boží rozjasněnou tvář. Náš hřích, naše zlé skutky, kterých se dopouštíme vůči Bohu, a druhým lidem, totiž nejsou pouhým zlobením. Bůh je totiž svatý, spravedlivý a dokonale dobrý. A tak náš hřích před ním je strašlivý a zaslouží si pouze hněv.

A proto chvála Bohu za jeho Syna Ježíše Krista! Protože v něm vzal Bůh na sebe všechny naše hříchy, zemřel za ně na kříži, byl pohřben a třetího dne vstal z mrtvých. Bůh nám v Kristu odpustil všechno, aby nad námi mohl rozjasnit svou tvář. A ten, kdo tomu uvěří a obrátí se k Bohu, bude spasen. Ježíš, Boží Syn, je **ztělesněním** této části požehnání. **On je Bůh, který je nám milostiv.** On je důvod, proč nám Bůh může být milostiv. V Ježíši, jako Boží děti, můžeme vzhlednout k Bohu a vědět, že jeho tvář září, jako slunce, jako tvář otce, který miluje své dítě. Immanuel – Bůh s námi.

Toto požehnání je v podstatě evangeliem. A jak můžeme teď vidět ještě víc, i druhý verš nás vede blíže k Bohu. Toto požehnání není požehnání, které dává věci či příjemný život na zemi. Je to požehnání důvěrným vztahem s naším Bohem a Spasitelem. Je to požehnání pro vztah s Bohem. Třetí část to pak ukazuje docela:

3), „ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem.“

Boží tvář, která je obrácená směrem k nám znamená, že jsme s Bohem v osobním vztahu. Podobný výraz popisoval Mojžíšův vztah s Bohem - *Hospodin mluvil s Mojžíšem tváří v tvář, jako když někdo mluví se svým přítelem.* “ Ex 33,11

A právě z tohoto osobního vztahu s Bohem pochází pravý pokoj. Pokoj, o kterém se zde mluví, ale neznamená pouze klid. Jde o pokoj, který pramení z odpuštění, jak z Božího nám, tak když my odpouštíme druhým. Pokoj usmíření ve vztazích. Pokoj, který se týká celistvosti, kterou v nás Bůh postupně buduje svým Slovem a Duchem. Jde o **důsledek** vztahu s Bohem. A je často přímo úměrný tomu, jak často se s Bohem setkáváme a čerpáme z jeho pokoje, případně zda mu odevzdáváme své obavy a nepokoj. Krásně to popisuje apoštol Pavel v Fp 4,6-7:

„Netrapte se žádnou starostí (úzkostí), ale v každé modlitbě a prosbě děkujte a předkládejte své žádosti Bohu. A pokoj Boží, převyšující každé pomýšlení, bude střežit vaše srdce i mysl v Kristu Ježíši.“

Do třetice tedy můžeme vidět, že Boží požehnání dané Áronovi nás nesměruje k pomíjivým věcem, ale k věčným. A co víc, ne k věcem, ale k Osobě! Je to požehnání, které nás má přivést blíže do vztahu s naším Bohem Otcem, Synem a Duchem svatým. A jak nádherně toto požehnání prostoupilo i do Nového zákona, kde čteme Pavlovi pozdravy: *„Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Ježíše Krista.“* (1 i 2 Kor 1,3 a 1,2).

A když je tedy Bůh vůči nám tak milosrdný, rozjasňuje svou tvář a obrací se důvěrně k nám v Kristu – jak na to zareagujeme my? Jaká bude naše reakce? Oslavíme ho tím, že přijmeme jeho milost? A pokud jsme ji již přijali – hledíme denně na jeho rozjasněnou tvář? Nebo nám v tom něco brání? Pokud jste člověk, tak tipuji, že ano. Protože o čas s Bohem budeme vždy zápasit. A nejen se světem zábavy či povinnostmi, které je potřeba udělat, ale i sami se sebou. Právě proto je ale nutné si jasně pojmenovat, co mi tento čas bere. Hlavně ať nás od Boha nedrží naše lenost či touha po něčem jiném než je On. On nás v Kristu vykoupil, abychom byli s ním. A jedině tyto setkání budou posilovat touhu po Bohu. Bez nich nám totiž naše srdce sebere svět, protože mu budeme věnovat mnohem víc zájmu než Bohu.

A tak bych nás chtěl pozvat, aby náš letošní advent byl časem setkání s Kristem. V modlitbě dnes večer, při čtení Božího slova zítra ráno, když jej chválíme při bohoslužbě, tam nás bude obdařovat pokojem. Když jsme s ním.

Závěr

To je tedy to, co mě na tomto požehnání tak uchvátilo. Nejde pouze o přání, ale o Boží slovo, ve kterém Bůh jasně ukazuje touhu přivést nás k sobě. Přičemž Bůh nekončí u požehnání, ale v Ježíši se toto požehnání stalo skutečností, otevřenými dveřmi, kterými můžeme k Bohu přistupovat. Buďme s ním, naplníme letošní Advent hleděním na Boží rozjasněnou tvář v Kristu. Amen.